

πατέρας του ονομάζονταν Ιωάννης και η μητέρα του Σοφία και ήταν και οι δύο, πλούσιοι και ευσεβείς Χριστιανοί. Μάλιστα δε, κατείχαν και ονομαστή θέση, στη Βυζαντινή αυτοκρατορία, του αυτοκράτορα του Βυζαντίου, Ιουστινιανού. Η θέση αυτή, τους ανάγκασε, να μετακομίσουν στην Αλεξάνδρεια, προκειμένου να εκτελέσουν, αυτοκρατορική διαταγή, αφήνοντας στο χωριό τους, το νεαρό Σάββα, που δεν είχε συμπληρώσει, ακόμη, την ηλικία των πέντε χρόνων. Όταν ήλθε η ώρα, να αναχωρήσουν, όρισαν κηδεμόνα στο μικρό Σάββα, τον Ερμεία, που ήταν αδελφός του πατέρα του. Μάλιστα δε τον παρακάλεσαν, να τον μορφώσει, όσο καλύτερα μπορούσε και αν τους συμβεί κανένα δυσάρεστο, να τον ορίσει κληρονόμο, στα πλούτη τους. Όμως, στο σπίτι του θείου του, δεν κάθισε πολύ χρόνο ο μικρός Σάββας, γιατί η θεία του τον κακομεταχειρίζονταν και τον μισούσε, συνέχεια. Γι' αυτό, αναγκάζεται, να τους εγκαταλείψει και πηγαίνει στο σπίτι ενός άλλου θείου, που ονομάζονταν Γρηγόριος. Εδώ, βρήκε, την αγάπη και τη στοργή, που για μεγάλο διάστημα, του έλειπε. Έτσι, δεν άργησαν να ξεδιπλώνονται, οι σπάνιες αρετές του, που με τα άλλα χαρίσματα που διέθετε, έγιναν αφορμή, να θαυμάζεται από όλους.

Όμως και ο ίδιος θαύμαζε, το Μοναστήρι των Φλαβιανών, που βρίσκονταν σε μικρή απόσταση, από το χωριό του. Καθημερινά έστρεφε τα μάτια του σ' αυτό και του απορροφούσε τη σκέψη. Έτσι, πριν ακόμη, συμπληρώσει την ηλικία, των οκτώ χρόνων, πηγαίνει και ντύνεται, Μοναχός. Ο Ηγούμενος, τον δέχτηκε με μεγάλη χαρά και έδειχνε ενθουσιασμένος, που για πρώτη φορά έβλεπε ένα μικρό παιδί, να είναι αποφασισμένο να ακολουθήσει, το σκληρό και δύσκολο δρόμο, της Μοναχικής ζωής. Οι θείοι του, μόλις, πληροφορήθηκαν το γεγονός, έδειχναν να τα έχουν χαμένα. Γεμάτοι αγωνία, τρέχουν να τον συναντήσουν και αρχίζουν, να τον παρακαλούν, να επιστρέψει μαζί τους, κοντά στα πλούτη και στα αγαθά, που του ανήκουν. Μάταια, όμως, γιατί ο νεαρός Σάββας, ήταν απόλυτος και αποφασισμένος, να ακολουθήσει τη Μοναχική ζωή. Μάλιστα δε τους παρακάλεσε, να επιστρέψουν στα σπίτια τους, γιατί δεν πρόκειται ν' αλλάξει, αυτήν του την απόφαση. Έτσι, παρέμεινε στο Μοναστήρι και άρχισε να σκληραγωγείται, στη νηστεία, στην προσευχή και στην εγκράτεια, που υπαγορεύει, η ασκητική ζωή.

Τα πρώτα αποτελέσματα από τη θερμή του πίστη, δεν άργησαν να κάνουν, την εμφάνισή τους. Όταν, ο φούρναρης του Μοναστηριού, μια χειμωνιάτικη μέρα έβρεξε τα ρούχα του, έκρινε, ότι μόνο μέσα στο φούρνο, μπορεί να στεγνώσουν ευκολότερα, που διατηρεί τη σχετική ζέστη. Την αμέσως επόμενη μέρα, ο φούρναρης, χωρίς να θυμηθεί τα ρούχα του, ανάβει το φούρνο και τα ρούχα αμέσως, άρπαξαν φωτιά. Μάταια προσπαθούσε να τον σβήσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Δίπλα του, εντελώς τυχαία βρέθηκε ο μικρός Σάββας, που μόλις διαπιστώνει, τι ακριβώς έχει συμβεί, μπαίνει μέσα στο φούρνο και χωρίς να πάθει το παραμικρό, βγάζει έξω τα ρούχα. Ο φούρναρης σαστισμένος, παρακολουθούσε το θέαμα, με κομμένη την ανάσα. Μόλις ο νεαρός Σάββας βγαίνει από το φούρνο, απόλυτα υγιής, αμέσως ο φούρναρης διαπιστώνει, ότι μπροστά του βρίσκεται, ένας Όσιος Μοναχός, που έχει καταφέρει να πετύχει, μεγάλο βαθμό, πνευματικής τελείωσης. Το γεγονός μαθεύτηκε από όλους τους Μοναχούς, οι οποίοι τον θαύμαζαν, αλλά και τον σέβονταν.

Στο Μοναστήρι των Φλαβιανών, ο μικρός Σάββας έμεινε, αρκετό χρονικό διάστημα. Όμως, η μεγάλη του επιθυμία, ήταν, να επισκεφθεί τα Ιεροσόλυμα και να προσκυνήσει, τους Άγιους Τόπους. Ήλπιζε έτσι, ότι θα συναντήσει μεγάλους ασκητές και Μοναχούς, προκειμένου να διδαχθεί, αυστηρότερους κανόνες, για την ασκητική του ζωή. Μόλις έκρινε, ότι είναι έτοιμος να πραγματοποιήσει το όνειρο του, πηγαίνει στον Ηγούμενο του Μοναστηριού, να του ζητήσει την άδεια και να λάβει την ευλογία του, πριν, αναχωρήσει. Όμως, ο Ηγούμενος, αρνήθηκε να του δώσει την άδεια, λέγοντάς του συγχρόνως, ότι η παρουσία του είναι

απαραίτητη στο Μοναστήρι, γιατί από τη συμπεριφορά του αυτή, διδάσκονται, οι Μοναχοί. Το ίδιο ακριβώς βράδυ, Άγγελος Κυρίου τον επισκέπτεται και του λέγει, να επιτρέψει στο νεαρό Σάββα, να πάει, όπου εκείνος θέλει, διδοντάς του συγχρόνως και την ευχή του. Ο Ηγούμενος ξυπνά τρομαγμένος και αμέσως καλεί το νεαρό Σάββα και του ανακοινώνει, ότι είναι ελεύθερος, μάλιστα δε, τον ευλόγησε και του έδωσε, την ευχή του.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, αναχωρεί ο νεαρός Σάββας, που ήδη είχε συμπληρώσει την ηλικία, των δεκαοχτώ χρόνων και μετά από πολυήμερη περιπλάνηση, φθάνει στα Ιεροσόλυμα. Επιλέγει το Μοναστήρι του Ιερού Πασσαριώνα, όπου συναντά κάποιο Γέροντα Μοναχό και αρχίζει, να συζητά μαζί του. Το κέρδος απ' αυτή τη συζήτηση, ήταν μεγάλο, για τον νεαρό Σάββα, που ζητά πληροφορίες, για τον Άγιο Ευθύμιο, που τόσο καλά λόγια, είχε ακούσει γι' αυτόν. Μάλιστα δε, σε κάποια στιγμή της συζήτησης, του εκμυστηρεύεται, ότι η επιθυμία του είναι, να τον συναντήσει, το επόμενο διάστημα.

Έτσι, μόλις, οι καιρικές συνθήκες βελτιώθηκαν, αναχωρεί από το Μοναστήρι, προκειμένου, να συναντήσει τον Άγιο Ευθύμιο, για τον οποίο, οι Μοναχοί και οι Ασκητές, μιлагαν με τα καλύτερα λόγια, γι' αυτόν. Όταν κάποια στιγμή, καταφέρνει να τον συναντήσει, πέφτει στα πόδια του και με δάκρυα στα μάτια, τον παρακαλεί, να τον εντάξει στο Μοναστήρι του. Ο έμπειρος, όμως, Άγιος Ευθύμιος, μόλις βλέπει το νεαρό της ηλικίας του, του συνιστά να ασκητέψει πρώτα σε Λαύρα και στη συνέχεια, θα τον πάρει μαζί του. Του υποδεικνύει και το Μοναστήρι, στο οποίο Ηγούμενος, ήταν, ο εξαιρετος Θεόκτιστος, ο οποίος θα τον εκπαίδευε σωστά, στις τάξεις των Μοναχών. Τον εφοδιάζει συγχρόνως και με επιστολή, προς τον Ηγούμενο Θεόκτιστο, στην οποία του έγραφε: « Το νέο που σου στέλνω, θέλω, να τον διαπαιδαγωγήσεις με επιμέλεια, γιατί σε λίγο η δόξα του, θα γίνει μεγάλη, σ' ολόκληρη την οικουμένη».

Στη Λαύρα και κοντά στον Ηγούμενο Θεόκτιστο, έζησε ο νεαρός Σάββας, με ταπεινωση και εγκράτεια. Βοηθούσε τους Γέροντες Μοναχούς και έγινε αγαπητός, σε όλους. Όμως στο Μοναστήρι, υπήρχε και κάποιος Μοναχός, που ονομάζονταν Ιωάννης και είχε καταγωγή, από την Αλεξάνδρεια. Ο Ιωάννης ζήτησε και πήρε την άδεια, από τον Ηγούμενο του Μοναστηριού, προκειμένου, να πάει στην Αλεξάνδρεια, για να τακτοποιήσει τυχόν εκκρεμότητες, μετά τον θάνατο των γονιών του. Ήθελε όμως, να έχει στη συνοδεία του και το νεαρό Σάββα, στον οποίο δόθηκε, η σχετική άδεια. Κάποια στιγμή και εντελώς τυχαία, συναντά τους γονείς του, που κατείχαν εξαιρετικές θέσεις και απόκτησαν, αρκετό πλούτο. Τα συναισθήματα, ήταν, ανάμικτα. Χάρηκαν, που είδαν το παιδί τους, όμως, λυπήθηκαν, που είναι ντυμένος, με το Μοναχικό Σχήμα. Έκαναν τα πάντα, για να τον μεταπείσουν, όμως, οι όποιες τους προσπάθειες, έπεφταν στο κενό. Δε δίστασαν, να του υποσχεθούν δόξες και τιμές, αλλά όλα ήταν μάταια, για το νεαρό Σάββα, που τους έλεγε: « Μου είναι αδύνατο να προτιμήσω την πρόσκαιρη βασιλική δόξα, από την Ουράνιο. Αν, λοιπόν, θέλετε να σας αναγνωρίζω, για γονείς μου, μη συνεχίσετε, να μου επιμένετε».

Όταν, μετά από λίγο, που γύρισε πίσω στο Μοναστήρι του, ο Ηγούμενος Θεόκτιστος είχε κοιμηθεί και Ηγούμενο του Μοναστηριού ο Μέγας Ευθύμιος, είχε ορίσει, το Μοναχό Λογγίνο. Απ' αυτόν ζήτησε την άδεια, να του επιτρέψει να μετακινηθεί στην έρημο, προκειμένου, να συνεχίσει να ζει, αυστηρότερη ασκητική ζωή. Όμως, για να δοθεί η άδεια, έπρεπε, να υπάρχει η έγκριση, από το Μέγα Ευθύμιο. Γι' αυτό, μόλις ρωτήθηκε, απάντησε, να μην εμποδιστεί από κανένα και να μείνει ελεύθερος, να επιλέξει ο ίδιος, το ασκητήριό του. Βρίσκει ένα σπήλαιο, σε κάποια έρημη περιοχή και εγκαθίσταται σ' αυτό και αρχίζει αμέσως, τις αγρυπνίες και τις προσευχές. Με θέρμη παρακαλούσε τον Σωτήρα μας Χριστό και δάκρυα ευγνωμοσύνης, κυλούσαν στα μάτια του, όλη την ώρα, που διαρκούσε η

προσευχή. Σταματούσε να προσεύχεται την Κυριακή, όπου μετακινούνταν στο Μοναστήρι και αφού κοινωνούσε, γύριζε πίσω, στη σπηλιά του.

Όμως αυτή του τη συμπεριφορά, παρακολουθούσε περίπου πέντε χρόνια, ο Μέγας Ευθύμιος, που παίρνει την απόφαση να τον πάρει στο Μοναστήρι του και να αποτελέσει μαζί με τον Δομετιανό, τη συνοδεία του. Συνήθιζαν να ασκητεύουν στην έρημο, ο Μέγας Ευθύμιος με το Δομετιανό, μετά την εορτή των Θεοφανίων και να επιστρέφουν στο Μοναστήρι τους, την ημέρα της Ανάστασης. Εκείνη τη χρονιά, πήραν μαζί τους και τον νεαρό Σάββα και ξεκίνησαν, για την έρημο. Οι συνθήκες της διαδρομής, δεν ήταν, καθόλου ευχάριστες. Ο καυτερός ήλιος, έκανε τη ζωή τους, κόλαση. Τα χείλη τους στέγνωσαν από τη δίψα και κάποια στιγμή δεν άντεξε ο νεαρός Σάββας και λιποθύμησε. Αμέσως, ο Μεγάλος Ασκητής της ερήμου, Άγιος Ευθύμιος, άρχισε να προσεύχεται και με δάκρυα στα μάτια, παρακαλούσε το Θεό, να λυπηθεί, το νεαρό της ηλικίας του και να τον βοηθήσει, με λίγο δροσερό νερό. Έτσι, σκαλίζοντας λίγο τη γη, με κάποιο αντικείμενο που βρέθηκε μπροστά του, κάνει την εμφάνισή του δροσερό νερό, με το οποίο έπλυναν και έδωσαν να πει, ο νεαρός Σάββας και έγινε, αμέσως, καλά. Αυτή την αρετή, διδάξε, ο Μέγας Ευθύμιος στο νεαρό Σάββα, που για να την κερδίσει, απαιτούνταν να εφαρμόσει, σκληρούς αγώνες.

Λίγο αργότερα και μετά το θάνατο του Αγίου Ευθυμίου, προχωρεί, ακόμη περισσότερο στην έρημο και επιλέγει, για να εγκατασταθεί, τη σπηλιά ενός απόκρημνου βουνού, στην περιοχή του Ιορδάνη ποταμού. Με τις ολονύχτιες προσευχές του, τη νηστεία και την αυστηρή άσκηση αντιμετώπιζε τους πειρασμούς, που τον ενοχλούσαν, καθημερινά. Φρόντισε και έφτιαξε Εκκλησία, όπου λειτουργούσαν οι επισκέπτες και περαστικοί ιερωμένοι, της περιοχής. Λίγο αργότερα, έχτισε και Μοναστήρι, που έγινε ξακουστό με το πέρασμα του χρόνου, το Μοναστήρι, του Οσίου Σάββα. Ένα μεγάλο πλήθος Μοναχών, συγκεντρώθηκε κοντά του και τους δίδασκε με την συμπεριφορά του. Σε όλους, βρίσκονταν δίπλα τους και τους τόνωνε στην Πίστη, δίδοντας έτσι, το απαραίτητο θάρρος, σε κάθε τους δυσκολία. Όμως και ο κόσμος τον επισκέπτονταν καθημερινά, για να τον γνωρίσουν από κοντά και να ωφεληθούν, από την πολύτιμη διδασκαλία του και τις έμπειρες συμβουλές του. Πολλοί από τους επισκέπτες, εφοδίαζαν το Μοναστήρι με υλικά αγαθά και πολλές φορές με χρήματα, τα οποία χρησιμοποιούσε, για την κατασκευή νέων κελιών και για τη συντήρηση του Μοναστηριού.

Αυτή του, όμως, η συμπεριφορά κάποιος ενοχλούνταν επικίνδυνα, που δεν ήταν άλλος, από το διάβολο. Έψαχνε να βρει τρόπους, να του περιορίσει την όποια δραστηριότητα και βρίσκει συμμάχους του, μερικούς Μοναχούς, που αρχίζει να τους ενοχλεί, με το δικό του σατανικό τρόπο. Ζήτησε από τους συμμάχους του Μοναχούς, να καταγγείλουν τον Άγιο Σάββα, στον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Σαλούστιο, ότι ο Ηγούμενος του Μοναστηριού Σάββας, δεν είναι χειροτονημένος Ιερέας και κατά συνέπεια, είναι ακατάλληλο άτομο, να ποιμαίνει, τόσους Μοναχούς. Έτσι, μόλις, η καταγγελία έφθασε στον Πατριάρχη, αμέσως καλεί τον Όσιο Σάββα και μπροστά στα έκπληκτα μάτια των Μοναχών που τον κατάγγειλαν, τον χειροτονεί Ιερέα και τους λέγει: « Από σήμερα έχετε Ηγούμενο, τον οποίο χειροτονήσαμε και τον οποίο διάλεξε ο Θεός και δεν τον διάλεξαν άνθρωποι. Η ωφέλεια δε, που θα έχετε, θα είναι πολύ μεγάλη». Ήταν το έτος, 491 μ. Χ. την περίοδο της βασιλείας, του αυτοκράτορα Αναστασίου και σε ηλικία, πενήντα τριών, χρόνων.

Επιστρέφοντας, έτσι, στο Μοναστήρι του, άρχισε να εργάζεται με τον ίδιο ρυθμό και πάντα ακολουθούσε το παράδειγμα, του Μεγάλου Ευθυμίου, να φεύγει την περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, στην έρημο. Σε μια τέτοια πορεία, παίρνει μαζί του και το μαθητή του, Μοναχό Αγάπιο και έφθασαν, μέχρι τις όχθες, του Ιορδάνη ποταμού. Σε κάποιο

σπήλαιο, που είδαν τυχαία, συνάντησαν κάποιο γέροντα ασκητή, που την αρετή του, είχε ανταμείψει ο Θεός, με το σπάνιο χάρισμα, της προορατικότητας. Μόλις, ο γέροντας ασκητής, βλέπει τον Όσιο Σάββα, να μπαίνει μέσα στη σπηλιά του, του λέγει: « Από πού ξεκίνησες, Σάββα και ποιος σου έδειξε τη σπηλιά μου και έφθασες μέχρι εδώ;». Αμέσως, ο Όσιος Σάββας, του απαντά: « Ο Πανάγαθος Θεός, που σου φανέρωσε, το όνομά μου! Εκείνος με φώτισε και ήλθα μέχρι εδώ, να σε συναντήσω».

Όταν αργότερα, επιστρέφει στο Μοναστήρι του, πληροφορείται το θάνατο του πατέρα του και συναντά τη μητέρα του, πρόθυμη να φορέσει, το Μοναχικό σχήμα. Ο Όσιος Σάββας, αφού την επαινέσε γι' αυτή της την απόφαση, την χειροτονεί, Μοναχή. Όμως η ηλικία της, δεν της επέτρεψε να ζήσει για πολύ κοντά του, γιατί ο Κύριός μας, την ήθελε κοντά Του και έφυγε από τον παρόντα κόσμο, ενθουσιασμένη και ευτυχισμένη.

Με το ίδιο ενδιαφέρον, συνέχισε να εργάζεται και να διοικεί το Μοναστήρι του. Όμως οι εχθροί του, γίνονταν καθημερινά περισσότεροι και τον ανάγκασαν, να τους εγκαταλείψει και να μετακινηθεί, πιο βαθειά στη έρημο, στην περιοχή της Σκυθόπολης. Βρήκε και εγκαταστάθηκε σε ένα σπήλαιο ευρύχωρο, που όμως, αποτελούσε φωλιά, ενός λιονταριού. Όπως, ήταν, κουρασμένος, έγειρε λίγο και τον παίρνει, ο ύπνος. Κάποια στιγμή κατάλαβε, να του τραβούν τα πόδια και ανοίγοντας τα μάτια του βλέπει το λιοντάρι, που προσπαθούσε, να τον βγάλει έξω από τη σπηλιά του. Ο Όσιος Σάββας, αφού πρώτα προσευχήθηκε με θέρμη στο Σωτήρα μας Χριστό, του λέγει, ότι η σπηλιά είναι μεγάλη και μας χωράει άνετα και τους δύο! Αν όμως, δεν επιθυμείς να συγκατοικήσουμε, ψάξε εσύ να βρεις, άλλη σπηλιά. Όταν δε, αργότερα, ξεπέφτουν στην περιοχή ληστές και φθάνουν μέχρι το σπήλαιο, που βρίσκονταν ο Όσιος Σάββας, με σκοπό να ληστέψουν, μόλις αντίκρυσαν την αγιότητά του, σηκώθηκαν και έφυγαν, χωρίς, να τον ενοχλήσουν, καθόλου. Στο δρόμο τους όμως, συναντούν άγρια θηρία, έτοιμα, να τους κατασπαράξουν. Στην απελπισία τους, χρησιμοποιούν το όνομα του Αγίου Σάββα και αμέσως, εξαφανίζονται.

Σ' ένα τέτοιο βαθμό, πνευματικής τελείωσης, είχε φθάσει ο Άγιος Σάββας. Όμως, οι Μοναχοί του Μοναστηριού του, που τον έχασαν, μερικοί απ' αυτούς, άρχισαν, να ανησυχούν και άλλοι χαίρονταν, γιατί πίστεψαν, ότι τον έφαγε, κάποιο άγριο θηρίο. Έσπευσαν λοιπόν, να ενημερώσουν τον Πατριάρχη, ότι ο Ηγούμενός τους Σάββας, δε βρίσκεται στη ζωή, γιατί τον έφαγε, κάποιο θηρίο. Στη συνέχεια του ζήτησαν, να τους ορίσει, νέο Ηγούμενο. Ο Πατριάρχης, γεμάτος από απορία, τους απαντά: « Δεν πιστεύω και το θεωρώ αδύνατο, ο Πανάγαθος Θεός, να αφήσει ένα τέτοιο άνθρωπο, να τον φάνε τα θηρία! Θέλω, να ψάξετε, να τον βρείτε».

Σε λίγες, όμως, μέρες και ενώ πλησίαζε, η γιορτή του Τιμίου Σταυρού, γίνονταν, οι απαραίτητες προετοιμασίες, από το Χριστιανικό κόσμο των Ιεροσολύμων. Την παραμονή της γιορτής, κάνει την εμφάνισή του, ο Άγιος Σάββας. Ο Πατριάρχης, μόλις τον αντίκρυσε, πλημμύρισε, από χαρά και άρχισε να τον παρακαλεί, να επιστρέψει στο Μοναστήρι, για να μη μένουν οι Μοναχοί, χωρίς Ηγούμενο. Μάλιστα δε, τον εφοδιάζει και με επιστολή προς τους Μοναχούς, που ήταν γεμάτο αγάπη, για τον Άγιο Σάββα, αλλά και αυστηρότητα, σ' αυτούς.

Έτσι, γύρισε στο Μοναστήρι του, δείχνοντας όλη του την αγάπη και τη στοργή, στους Μοναχούς. Τους διδάξε, την αυστηρότητα της ασκητικής ζωής και εργάστηκε με μεγαλύτερο ζήλο, για τις ανάγκες του Μοναστηριού. Συνήθιζε να τους τονίζει, ότι για κάθε παράβαση του Νόμου του Θεού, χρειάζεται και μια τιμωρία. Όπως και σε κάθε αμαρτία που θα γίνεται, χρειάζεται και ένας Κανόνας. Γι' αυτό, όσοι έπεφταν σε παραπτώματα, ο Άγιος Σάββας τους έβαζε, σε αυστηρή απομόνωση. Με τον τρόπο αυτό, ήθελε να τους διδάξει, ότι

Ο Άγιος Σάββας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Σάββατο, 24 Νοέμβριος 2012 11:13 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 01 Φεβρουάριος 2013 19:07

η απομόνωση είναι άσκηση και ότι η προσευχή, μαλακώνει την καρδιά και το νου, για τον κάθε Μοναχό. Με το ίδιο ενδιαφέρον, αγωνίστηκε και για την Ορθοδοξία κατά την περίοδο των αιρέσεων, των Μονοφυσιτών. Όταν με συνοδεία Μοναχών επισκέφτηκαν τον αυτοκράτορα Αναστάσιο, για να τον μεταπείσουν, να επαναφέρει από την εξορία τους Ορθόδοξους Αρχιερείς, που είχε εξορίσει, έκπληκτος, βλέπει να συνοδεύεται ο Άγιος Σάββας, από ένα Άγγελο. Χωρίς να γίνει καμιά συζήτηση, ο αυτοκράτορας παρακάλεσε τους Μοναχούς της συνοδείας του Αγίου, να πάρουν σαν δώρο, ότι ήθελε ο καθένας. Τότε ο Άγιος, του είπε: « Εγώ το δώρο το δικό μου, που επιθυμώ και θέλω, είναι, να επικρατήσει η ειρήνη, στην Εκκλησία».

Σε όλα τα χρόνια της ζωής του, αγωνίστηκε σκληρά σαν Μοναχός, σαν Ασκητής και σαν υπερασπιστής, της Ορθόδοξης Πίστεως. Όμως αρρώστησε λίγο το χειμώνα του 533 μ.Χ. και η ηλικία του ήταν τότε, 94 χρόνων. Ο Κύριό μας, τον προειδοποιεί, ότι θα τον πάρει, μαζί Του. Γεμάτος ευτυχία και ευχαρίστηση, παραδίδει την Αγία Του Ψυχή, στο Θεό. Ήταν η 5η Δεκεμβρίου του 533 μ.Χ. και τη μέρα αυτή, γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Απολυτίκιο του Αγίου:

Των Οσίων ακρότης και Αγγέλοις εφάμιλλος, ως Ηγιασμένος εδείχθης, εκ παιδός Σάββα Όσιε. Ουράνιον γαρ βιον υπελθών, προς ένθεον ζωήν χειραγωγείς, δια λόγου τε και πράξεως αληθούς, τους πίστει εκβοώντας σοι. Δόξα τω δεδωκότη σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πάσιν ιάματα.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:

{mp3}ag-savvas{/mp3}

Ο Άγιος Σάββας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Σάββατο, 24 Νοέμβριος 2012 11:13 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 01 Φεβρουάριος 2013 19:07

ΠΗΓΕΣ:

1. Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια.
2. Εκδόσεις, Ορθόδοξου Τύπου « Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ, Ο ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΣ» Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου.
3. Απολυτικά Αγίων, Byzmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο του Αγίου Σάββα, τον αφιερώ νω:

1. Σε όσους φέρουν βαπτιστικά, το όνομα του Αγίου, να προστατεύονται στη ζωή τους, από τη Χάρη Του.
2. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, να προστατεύεται η ζωή τους, από τη Χάρη του Αγίου.

Σπήλι, Νοέμβριος 2012.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

Ο Άγιος Σάββας

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Σάββατο, 24 Νοέμβριος 2012 11:13 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 01 Φεβρουάριος 2013 19:07

{JComments ON}